

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.” (Jn 6, 47)
)

Ez a mondat egy hosszú párbeszéd része Jézus és a tömeg között, amely látta a kenyérszaporítást és követte őt, talán csak azért, mert további anyagi segítséget remélt. Jézus a közvetlen szükségletekből indult ki, lassan vezette a beszéd fonalát és jutott el egészen a küldetéséig: az Atya küldte őt, hogy igazi életet adjon az embereknek, örök életet, azaz Isten életét, aki Szeretet.

Palesztina útjain járva Jézus odaáll azok mellé, akikkel találkozik, nem utasítja el az embereket, ha ételt, vizet, gyógyulást vagy bocsánatot kérnek tőle. Sőt, osztozik minden szükségletükben, és új reményt ad mindenkinek. Ezért kérhet aztán tőlük egy további lépést, ezért hívhatja meg azokat, akik hallgatják őt, hogy fogadják be azt az életet, amit kínál, lépjenek mélyebb kapcsolatba vele, higgyenek és bízzanak benne.

Az evangéliumnak ezt az igéjét magyarázva Chiara Lubich így ír: *„Jézus itt az ember legmélyebb vágyára válaszol. Az ember az életre lett teremtvé, és minden erejével azt keresi. De a legnagyobb tévedése, hogy a teremtményekben keresi, a teremtett világban, ezek pedig végesek, mulandók, nem tudnak igazi választ adni az ember keresésére... Egyedül csak Jézus tudja csillapítani az ember éhségét. Egyedül ő tud életet adni, mely nem hal meg, mert Ő maga az Élet.”* [1]

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.”

A keresztény hit mindenekelőtt a személyes találkozás gyümölcse Istennel, Jézussal, aki nem vágyik másra, mint hogy a saját életéből részesítsen bennünket.

Jézusban hinni azt jelenti, hogy követjük példáját, és nem magunkkal törődünk, a félelmeinkkel, saját behatárolt programjainkkal, hanem mások igényeivel foglalkozunk: a konkrét szükségleteikkel, mint a szegénység, a betegség, a kitaszítottság; de főleg arra szenteljük figyelmünket, hogy az emberek meghallgatásra vágnak, arra, hogy osztozzunk az érzéseikben, és hogy befogadjuk őket.

Ily módon az életünkkel tudjuk átadni másoknak azt a szeretetet, amelyet ajándékba kaptunk Istentől. Ő pedig azért, hogy megerősítsen utunkon, itt hagyta hatalmas ajándékul az Eucharisziát, a szeretet jeleként, mely önmagát adja, hogy a másikat éltesse.

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.”

A nap folyamán sokszor bízunk a körülöttünk lévőkben: a tanárban, aki a gyerekeinket oktatja, a taxisofőrben, aki a megadott címre visz, az orvosban, aki kezel... Nem lehet bizalom nélkül élni, amely idővel aztán megerősödik az ismeretség, a barátság, a kapcsolat elmélyülése során.

Hogyan éljük tehát az élet igéjét ebben a hónapban?

Chiara a továbbiakban arra hív, hogy újra egészen Jézust válasszuk és csatlakozzunk hozzá: *„... Most már tudjuk, hogy mi az utunk: ... váltsuk valóra különös odaadással azokat az ígéit, amelyek az élet különböző körülményei közt eszünkbe jutnak. Például találkozunk egy felebaráttal? »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat« (vö. Mt 22,39). Fájdalom ér? »Aki követni akar,... vegye fel keresztjét« (vö. Mt 16,24), stb. Így Jézus ígéi megvilágosítanak, igazsága, ereje és szeretete bennünk fog élni. Egyre inkább vele fogjuk élni az életünket, mindent vele együtt teszünk. És a ránk váró testi haláltól sem ijedünk meg, mert Jézussal már megkezdődött bennünk az igazi élet, mely nem hal meg soha.”* [2]

Letizia Magri

[1] Lubich, La vera vita, Città Nuova, 35, [1991], 14, p. 32

[2] Ibid., p. 33

forrás: fokolare.hu